

HOOFDSTUK EEN

Drie uur nadat ze haar einddiploma van de middelbare school had gekregen, zat Izzy op een bankje in het park naast haar leraar beeldende vorming, meneer Jackson, om hem te vertellen dat ze zwanger was. Aan de ene kant zag ze er als een berg tegen op, maar aan de andere kant voelde ze ook zo'n enorme opwinding dat die haar angst bijna verdrong. Ze was geslaagd, ondanks het feit dat ze haar schooltijd eigenlijk alleen maar vreselijk had gevonden, maar nu had ze dat hoofdstuk afgesloten en was ze vrij. Die vier schooljaren waren gewoon een litteken dat haar op termijn juist extra karakter zou geven. Ze had haar beste jurk aan, een dun zomergevalletje dat ze bij de Target in Murfreesboro had gekocht, groen met wit, als de vlag van een exotisch Afrikaans land. Die kleuren pasten goed bij haar vele sproeten, bij haar lichtbruine haar dat ze speciaal voor de uitreiking had geknipt en bij haar ronde, opgewekte gezicht. Ze zag er beter uit dan ze zich voelde en dat werkte als een soort schild, al was ze ook bang dat dat meteen weer zou bezwijken zodra het op de proef werd gesteld.

Ze hield de baret die ze tijdens de uitreiking had gedragen in haar handen en speelde met het kwastje, om haar zenuwen te kalmeren. Alle andere leerlingen hadden hun baret in de lucht gegooid maar zij had de hare gewoon vastgehouden, al snapte ze zelf niet goed waarom, behalve dan misschien omdat ze nooit iets echt uitbundig kon vieren als er anderen bij waren. Naar haar idee was geluk klein en intiem en uitte je dat alleen maar als er verder niemand in de buurt was, al had ze in feite nooit voldoende geluk gevoeld om die overtuiging te kunnen staven.

Meneer Jackson was haar favoriete leraar: hij was in de dertig

en nog niet afgezakt tot het stadium waarin elke tweede zin sarcastisch en zonder echte emotie was. Voor hij les was gaan geven aan Coalfield High School was hij kunstenaar geweest, die een tentoonstelling had gehad in Europa en een heel klein beetje bekendheid genoot. Hij kwam uit een van de rijkste families in de staat, maar toch gaf hij nu les aan stomme kinderen op een schooltje van niks, waardoor Izzy zich afvroeg of hij zelf ook stom was of juist nobel of – en dat was misschien nog het meest verontrustend – niet helemaal goed bij zijn hoofd.

Tijdens Izzy's eerste les *Gevorderde Kunst*, in haar laatste schooljaar, zette hij een lege vaas op een trapje en vroeg toen aan de leerlingen of je dat kunst kon noemen. De meesten zeiden nee. Hij deed er een bosje bloemen in. 'En nu?' vroeg hij. Minder mensen zeiden nee. Hij haalde de bloemen er weer uit en zei: 'Stel dat ik in die vaas zou pissen, wat dan?' Niemand gaf antwoord, ook Izzy niet, maar ze hadden wel opeens meer aandacht voor hun leraar, met zijn kakibroek vol verfspetters en zijn vaalblauwe, versleten overhemd met een pakje sigaretten in het borstzakje. Hij had het gezicht van de ster uit een oude cowboyfilm: mager en verweerd, al kwam dat niet door een hard leven in de buitenlucht. Zijn kortgeknipte haar was vroegtijdig grijs en daardoor leek hij nog wijzer. 'Het antwoord,' zei hij glimlachend, 'is dat alles kunst is.' Hij liet de leerlingen ook suggesties doen, om te zien of die de test zouden doorstaan. 'Stel dat je die vaas stuk-sloeg?' vroeg iemand en meneer Jackson zei dat dat ook kunst was. 'En als je dat ding nou neukte?' zei een van de jongens van Stoner, en zijn vrienden maakten dat vreselijke 'huh-huh-huh'-geluid dat voor lachen moest doorgaan. 'Dan al helemaal,' zei meneer Jackson.

Voor Izzy het goed en wel besepte flapte ze eruit: 'En als je nou niet wilt dat het kunst is?'

Meneer Jackson keek haar openhartig en uitnodigend aan. 'Hoe bedoel je?' vroeg hij en Izzy voelde zich opgelaten omdat de hele klas nu op haar antwoord wachtte.

‘Stel nou dat je uitdrukkelijk zegt dat die vaas gewoon een vaas is en geen kunst?’

Ze dacht dat ze een soort triestheid zag in de ogen van meneer Jackson, alsof hij precies begreep wat ze bedoelde en eigenlijk niet wilde zeggen wat hij zeggen ging. Hij bleef haar aankijken en de stilte werd bijna tastbaar. ‘Zelfs dan, Izzy,’ zei hij uiteindelijk en hij haalde zijn schouders op. ‘Zelfs dan is het toch nog kunst, ben ik bang.’

Door de tederheid van dat antwoord werd Izzy op slag verliefd op hem. Op dat moment werd haar toekomst bepaald: ze zou een stiekeme relatie met hem beginnen; ze zouden het grootste gedeelte van dat laatste schooljaar in elkaars armen doorbrengen en daardoor was ze nu in verwachting van hem.

‘Ik ben zwanger,’ zei ze tegen meneer Jackson, die een nostalgisch glazen flesje frisdrank in zijn hand had. Hij zocht vaak speciaal naar dingen die zeldzaam waren omdat die volgens hem beter smaakten. Als reactie smeed hij het halfvolle flesje op het gras voor het bankje. Het flesje brak met een doffe klap doormidden.

‘Dat is klote, Izzy,’ zei hij. Hij draaide zijn hoofd een beetje weg, alsof hij zich ergens voor schaamde, en dat was een van de voor-tekenen dat er wel eens intense woede zou kunnen volgen.

‘Ja, dat weet ik ook wel,’ zei Izzy, die een beetje boos was om zijn reactie. Eigenlijk had ze het wel verwacht, maar diep van-binnen had ze toch gehoopt dat hij haar in zijn armen zou nemen en zou zeggen dat het goed was en dat ze een gelukkig gezinnetje zouden worden. Als er iets was waar ze een hekel aan had, was het wel aan hoop: aan dat minuscule lichtstraaltje waarvan je toch geloofde dat het heel je hart zou kunnen vullen. ‘Ik weet ook wel dat het klote is,’ herhaalde ze, ‘dus daarom vertel ik het je. We hebben dit samen laten gebeuren en nu moeten we samen besluiten wat we gaan doen.’

‘Ben je er zeker van?’ vroeg hij, een en al wanhoop en een en al cliché.

‘Zo zeker als je maar zijn kunt zonder er andere mensen bij te betrekken,’ zei ze. Vijf zwangerschapstests, allemaal gestolen bij de drogist omdat ze duurder waren dan zoiets deprimerends ooit zou mogen zijn. De mensen die graag kinderen wilden moesten er maar voor betalen.

Hij bewoog schichtig, als een in het nauw gedreven dier, en zelfs nu voelde Izzy nog een golf van tederheid. Ze legde haar hand op zijn schouder en na die lichte aanraking stortte hij in en begon hij te huilen, hartverscheurend snikkend alsof iemand een zware steen op zijn borst had laten vallen. Izzy gooide haar baret neer, legde haar handen tegen zijn gezicht en probeerde hem kracht te geven, hem sterk te laten zijn. Het was nog maar de vraag wie van hen nou eigenlijk meer hulp nodig had. In feite had ze al een tijd geleden besloten dat ze allebei hulp nodig hadden en dat het geweldig zou zijn als ze allebei degene waren die de ander zou kunnen redden.

Meneer Jackson vermande zich. Zijn stemmingen wisselden voortdurend, als instabiele weerspatronen. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik denk natuurlijk alleen weer aan mezelf.’

‘Geeft niet, Hal,’ zei ze. ‘Ik begrijp het.’

Plotseling verstijfde hij, alsof hij een elektrische schok had gekregen, en staaarde hij haar aan. ‘Is dat de reden waarom je niet wilt gaan studeren?’ vroeg hij.

Waarom kon hij zich niet op haar zwangerschap concentreren? Was het nou echt zo moeilijk te begrijpen dat ze in verwachting was, nadat ze een groot deel van haar laatste schooljaar met elkaar in bed hadden gelegen, of dat de overduidelijke problemen die dat met zich meebracht moesten worden aangepakt, op wat voor manier dan ook? Moesten er werkelijk nog andere elementen worden toegevoegd aan een toch al explosieve situatie, alleen om te zien hoe die op elkaar zouden reageren?

‘Daar heeft het niets mee te maken,’ zei Izzy. Ze bedacht dat iedereen hen kon zien en liet zijn gezicht los. ‘Ik ben nooit van plan geweest om te gaan studeren. Dat heb ik wel honderddui-

zend keer gezegd. Dat was jouw idee, niet het mijne. Nee, deze baby is gewoon domme pech.'

'Ja, oké,' zei hij, met een afwerend gebaar. 'Laat me even nadenken.' Hij zweeg, bukte zich toen en haalde een envelop uit de rugzak die naast het bankje stond. 'Ik heb een felicitatiekaart voor je,' zei hij.

Ze sloeg de envelop uit zijn hand. 'De baby, Hal! Jezus! Kunnen we het alsjeblieft over de baby hebben?'

'Is het een jongen of een meisje?' vroeg hij en zijn gezicht was openhartig maar ook intens triest.

Izzy voelde zich opnieuw duizelig. Vreemd dat tederheid en woede zo dicht naast elkaar konden bestaan in één onvolmaakt lichaam.

'Geen idee,' zei ze. 'Volgens mij is het nog te vroeg voor dat soort dingen.'

'Wat moeten we nu?' vroeg hij en Izzy was opgelucht dat hij blijkbaar eindelijk openstond voor de feiten, voor het geheim in haar schoot.

'Ik weet wat ik wil,' zei ze, 'maar wat willen wij?' Vanaf het moment dat de eerste zwangerschapstest positief was uitgevallen had ze naar een manier gezocht om de baby te kunnen houden, om hem op te voeden, om haar onvoorstelbaar saaie en treurige leven te veranderen in iets moois. Alleen was het alsof ze dat niet hardop tegen Hal kon zeggen. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst om iets had gevraagd en dan niet teleurgesteld was. Deze keer zou ze haar wensen geheimhouden en kijken of ze dan wonderbaarlijk genoeg wél zouden uitkomen.

'Dat is niet fair,' zei hij. 'Waarom kunnen we er niet open en eerlijk over praten?'

'Dat kunnen we ook. Ik vind alleen dat jij als eerste moet zeggen wat je wilt.'

Hal staaarde weer naar de envelop die op het gras lag, alsof het antwoord ergens op de binnenkant geschreven stond. 'Er zit vijftig dollar in,' zei hij.

‘Kom op, Hal!’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat we hem hier niet moeten laten liggen.’ Hij staaarde naar het verlaten park of liever gezegd, het stuk grond dat voor een park moest doorgaan: een paar bankjes, een hoop bomen en een wandelpad dat zo overwoekerd was dat je er niet meer kon wandelen. Ze hadden het afgelopen jaar tientallen keren afgesproken op deze plek en zelfs een keer, zij het niet de keer dat de baby was verwekt, midden in de nacht met elkaar gevrijd op ditzelfde bankje. Als je naging hoe roekeloos ze waren geweest, bedacht Izzy, kon je moeilijk verwachten dat dat geen gevolgen zou hebben.

‘Nou, alles tegen elkaar afwegend,’ zei Hal uiteindelijk terwijl hij bij Izzy naar iets van emotie zocht, iets wat hem enig houvast kon geven, ‘dan moeten we misschien serieus overwegen om...’ Hij zweeg even en haalde diep adem. ‘Dan moeten we er misschien eens goed over nadenken of het niet...’ Hij probeerde opnieuw iets van haar gezicht af te lezen, maar Izzy was heel bedreven in dat spelletje en net een robot als het om het verbergen van haar emoties ging. ‘Nou, dan moeten we misschien... het maar laten gebeuren en die klotebaby geboren laten worden. Als het niet anders kan.’

Het was de minst romantische en minst gevoelige manier waarop hij zoiets had kunnen zeggen, maar Izzy was gewoon blij dát hij het zei, in wat voor vorm dan ook. Ze hoefde geen hartverwarmende en diepgevoelde toespraak over lotsverbondenheid en hun toekomstige leven samen. Ze had dat kind nodig, om redenen die ze zelf nog niet goed begreep, en Hal had die baby nu voor de tweede keer aan haar geschonken.

Ze kuste hem, drukte zich zo dicht tegen hem aan als maar fysiek mogelijk was en liet de kus voortduren, alsof ze daardoor eventuele bedenkingen bij hem kon wegnemen. Ze vergat of liever gezegd negeerde het feit dat ze buiten waren en eigenlijk niemand van hun relatie mocht weten. Of misschien deed dat er nu niet meer toe. Nog even en dan zou iedereen kunnen zien dat ze

in verwachting was en zou Hal open en bloot haar hand vasthouden en zou alles op zijn pootjes terechtkomen. Op dat moment voelde ze haar leven opeens zo'n totaal andere wending nemen en openden zich zoveel nieuwe mogelijkheden dat ze er bijna duizelig van werd. Het was vreselijk om te moeten zeggen, maar misschien zou ze zich nooit meer zo intens gelukkig voelen als op dit moment.

'En nu?' vroeg hij.

'Laten we naar de film gaan,' zei Izzy. Ze bukte zich, pakte de envelop met de felicitatiekaart, scheurde hem open en haalde er twee briefjes van twintig en een van tien uit, zonder de kaart te lezen. 'Ik betaal,' zei ze, nog steeds glimlachend.

Ze reden drie kwartier, tot ze in Georgia waren. Dat deden ze altijd als ze uitgingen en ze hadden nog geen zin om die gewoonte nu al te veranderen. Izzy's vader verwachtte natuurlijk dat ze de diploma-uitreiking zou vieren met haar vrienden, omdat hij niet wist dat ze die niet had, dus kon ze vandaag straffeloos laat thuiskomen. Izzy was niet iemand die met haar gevoelens te koop liep. Ze hield niet van romantisch gedoe in het openbaar, maar nu legde ze haar hand op Hals been terwijl hij naar hun bestemming reed. Ze probeerde zich te concentreren op de goede dingen, maar tegelijkertijd realistisch te blijven als het ging om de ramp die hun evengoed te wachten kon staan.

Hal had de hele rit nog niet één woord gezegd. Zijn kaken waren stijf op elkaar geklemd en soms trok hij zijn lippen op in een soort grimas, als een in het nauw gedreven hond die zijn tanden liet zien. Dat was een van Hals vele zenuwtrekken, die allemaal tot een dwangmatig crescendo leidden. Soms trokken de spieren in zijn nek, soms ontblootte hij zijn tanden, soms ademde hij vlug en onregelmatig en schreeuwde hij onzin, soms verstijfden al zijn spieren in zo'n heftige kramp dat het was alsof hij een toeval kreeg en soms begon hij ineens met zijn hoofd tegen de muur te bonken. Het was Izzy's taak om die zenuwtrekken in een vroeg stadium

te onderkennen en ze hopelijk in goede banen te leiden. Meestal was dat door middel van seks, maar vanavond werd het dus een film. Ze moest er in elk geval voor zorgen dat hij snel werd afgeleid, voor hij totaal overstrest raakte.

Hoewel Hal het nog maar pas wist en Izzy niet van plan was nu al te gaan tobben, net nu hij gezegd had dat ze het kind kon houden, hadden ze het er nog helemaal niet over gehad hoe dat dan moest. Er was nog geen sprake van dat ze samen zouden gaan wonen of dat nu iedereen van hun relatie mocht weten, al leek het onmogelijk dat ze die nog veel langer geheim zouden kunnen houden. Er was al helemaal met geen woord over trouwen gerept, hoe bizar zo'n gesprek dan ook misschien zou zijn. Izzy had gehoopt dat ze het onderweg naar de bioscoop misschien over een aantal van die zaken zouden kunnen hebben, maar Hal werd juist steeds onrustiger en geagiteerder. Izzy staarde recht voor zich uit en hoopte maar dat, naarmate ze de kilometers achter zich lieten, er op wonderbaarlijke wijze iets bij hem zou veranderen.

Izzy had altijd geweldige cijfers gehaald op school en deed dat zo moeiteloos dat de docenten haar eigenlijk min of meer vergaten. Ze kon voor geen enkel vak ook maar enig enthousiasme opbrengen, zodat haar tieners als een vreemde afwijking werden beschouwd en de leraren zich liever concentreerden op leerlingen die ook best slim waren, maar wel aandacht nodig hadden. Gedurende haar schooltijd hadden haar mentoren er steeds op gehamerd dat ze bij iedere universiteit welkom zou zijn, maar dan zei ze altijd rustig en beleefd dat ze geen zin had om te gaan studeren. Ze was intelligent en deed daar niet moeilijk over, maar studeren en informatie in haar hoofd stampen maakten bij haar de angst los dat ze haar leven misschien wel wijdde aan iets wat haar niet echt interesseerde en wat uiteindelijk tot een grote deceptie zou leiden. Ze stelde zich voor dat ze later een baan zou hebben die misschien net ietsje meer opleverde dan het minimumloon maar in feite nog steeds niks voorstelde en dat ze die studie dan net zo

goed had kunnen overslaan. Als de nood aan de man kwam, was ze misschien bereid avondonderwijs te volgen, maar voorlopig was ze gewoon van plan om bij haar vader te blijven wonen en bij Whole Hog BBQ te blijven werken, zoals ze al vanaf haar veertiende deed. Dat was zo'n slecht leven nog niet, zoals ze zichzelf vrijwel iedere ochtend en iedere avond opnieuw voorhield.

Maar toen was Hal Jackson in haar leven verschenen, of had zich aan haar geopenbaard, en hoewel ze absoluut niet de intentie had om vanwege Hal haar toekomstplannen te wijzigen, was ze wel bereid enkele veranderingen aan te brengen in het heden. Zo'n maand nadat hij voor het eerst iets van genegenheid voor haar had getoond, had ze hem opgezocht op school en hem haar probleem voorgelegd. Ze wist dat zij de beste leerlinge was in het laatste jaar. Ze had de hoogste gemiddelde cijfers en volgde trouw de weinige AP-cursussen die de school aanbood, ook al was ze niet van plan om te gaan studeren. Alleen had ze plotseling beseft dat de beste leerling van het schooljaar, en zelfs de op een na beste, geacht werd een speech te houden tijdens de diploma-uitreiking en ze wist van zichzelf dat ze dat nooit zou kunnen. Ze kon zich gewoon niet voorstellen hoe zoiets zou klinken uit haar bibberige mond. Wat kon ze in hemelsnaam zeggen zonder meteen het middelpunt te worden van een hoop onnodige en onaangename aandacht?

Hal begreep het probleem niet. 'Zorg dan dat je een paar onvoldoendes haalt,' zei hij. 'Dat gaat niet,' zei Izzy en toen hij haar vroeg waarom niet, had ze geen afdoende antwoord. 'Dat kan ik gewoon niet,' zei ze uiteindelijk. 'Ik besef opeens dat ik kennelijk de nodige trots heb.' Hal vroeg wat hij eraan kon doen. 'U kunt me een onvoldoende geven,' zei ze glimlachend.

'Eigenlijk was ik juist van plan je een tien te geven, alleen al gebaseerd op je eerste maand.'

'Maar ik wil juist een onvoldoende. Ik vraag u me een onvoldoende te geven.'

'Sorry, maar dat gaat niet,' zei hij en hij sloeg zijn armen over elkaar.

‘Als u dat niet doet, gooi ik er vanaf nu gewoon met de pet naar.’

‘Dus dan haal je opzettelijk een onvoldoende?’ zei hij.

Ze wist dat ze in de val was gelopen, al was ze er niet zeker van wie die val precies had opgezet. ‘Ja, daar komt het misschien wel op neer.’

‘Begrijp je dat ik het niet helemaal snap?’

Izzy knikte. Ze wilde ook niet dat hij het zou snappen, ze wilde gewoon dat hij haar zou helpen. ‘Ik wil geen speech houden. Ik wil niet dat iedereen naar me kijkt, of dat ze zich afvragen waarom ik de beste van de klas ben maar toch niet ga studeren.’

‘Wacht eens eventjes, waarom ga je niet –’ vroeg hij, maar ze viel hem in de rede.

‘Het punt is dat ik u vraag om me te helpen. U bent mijn favoriete docent, de beste docent die ik ooit gehad heb en ik vraag u om me te helpen. Dan blijf ik gewoon m’n best doen, maar geeft u me een vier en is alles oké.’

Ze zag dat hij er helemaal niets van begreep, maar toen verdwenen de verwarring en consternatie zo abrupt van zijn gezicht dat ze heel even een beetje bang voor hem was.

‘Nou, goed dan,’ zei hij. ‘Jij je zin.’

‘Bedankt!’ riep ze uit. ‘Heel erg bedankt, meneer Jackson.’

‘Maar je krijgt geen onvoldoende. Dat verdom ik. Je krijgt een zesje. Misschien zelfs een zes min, maar lager ga ik niet.’ Hij glimlachte en ze voelde opnieuw de gloed van zijn genegenheid.

Zonder erbij na te denken, of misschien wel zo intens nadenkend dat ze haar fantasieën dwong om werkelijkheid te worden, sloeg ze haar armen om hem heen en kuste hem. Toen dat voorbij was en er iets heel nieuws was ontstaan, keek hij haar aan en glimlachte ze zonder enig voorbehoud.

‘Gefeliciteerd,’ zei hij. ‘Om redenen die me nog steeds een raadsel zijn, ben je niet langer de slimste leerling van deze school.’

‘Geweldig,’ zei ze. ‘Dat is geweldig om te horen.’